ლიტერატურული ხაშური

ხაშურის მუნიციპალიტეტის გაზეთ „ხაშურის მოამბის" დამატება
№8, 26 აგვისტო, ორშაბათი, 2024 წელი

ერთი ლექსი

ალენ დელონის არეული ფიქრები
რომი შნაიდერის კუბოსთან

ჩამოგიტანეს ფრთოსნებმა
მთვარე – ყვითელი ლომი;
პეშვით აიღე, გამოიდარე,
რ ო მ ი !
შენს სარეცელთან
დაჩოქილა აქლემი ურჩი,
ღეჭავს შენს დღეებს,
მძიმედ და კუშტად.
გზაფრავს სიცივე
სოველი კედლის
და თავის ქალა
მეომარ კელტის.
ოდესღაც ისიც აელვებდა
ჰოროლს და თვალებს,
მტრობდნენ ან მტრობდა,
უყვარდათ ქალებს.
გარდავლენ დრონი,
თვით სარკესაც გაუვა ყავლი,
ჩაიხედავენ ოდენ ყვავნი,
ეჰ, საბრალონი.
ქარი წარიღებს უდაბნოში
თვით მზის ნაკვალევს,
სიკეთეს – ვერა!
უკვდავია მისი გზა-კვალი.
როცა გძერწავდნენ,
მღეროდნენ რიხით,
გიშვილებს მიწა –
ჩემი ნეკნი იქცევა თიხად...
ჩამოდი ციდან,
შეეგუე მიწაზე რონინს!
გემშვიდობებით მე და პარიზი,
რ ო მ ი!
ჩამოგიტანეს ფრთოსნებმა
მთვარე – ყვითელი ლომი;
პეშვით აიღე, გამოიდარე,
რ ო მ ი!

გიზო თავაძე

პროზა

ვარდნა

ალექსანდრე ყაყიაშვილი

სხვას რომ მოეთხრო, შესაძლოა, არც მე დამეჯერებინა. პირველი, რასაც გულში გავივლებდი, არამიწიერი სამყაროსადმი მთხრობელის არაორდინალური დამოკიდებულება და, უფრო ზუსტად, მისი სიგიჟისადმი მიდრეკილება იქნებოდა. ან უბრალოდ, ვიფიქრებდი, რომ თხრობას მიწისგან უარყოფილი სხეული განაგრძობდა.

აშკარა იყო, რომ მისი გონებრივი თვალსაწიერი მხოლოდ ირეალური სამყაროს ზღვარს მიღმა სულდგმულობდა და იმ ყოფიერებით მოტივირდებოდა, რასაც შეუცნობელი სიამე ერქვა. არსებითი მნიშვნელობა არ ჰქონდა, რა სახით იქნებოდა აღქმული. ერთადერთი, რაც ამ სიამეს პროვოცირებას უწევდა, ეს წარმოსახვითი შეგრძნებები იყო და ხილული ხილვა მუდამ თან ახლდა. ამ ხილვის წყალობით კი, სხვა სამყაროს მეგზურად, ყოველ ჯერზე საკუთარ სულს ირჩევდა. განა შემთხვევით? არა, – განზრახ და შეგნებულად. მიაჩნდა, რომ მის მიერ შექმნილ მიკროსამყაროში მხოლოდ საკუთარ სულს გადაარჩენდა. ეგოიზმით განმსჭვალულს, არ შეეძლო საკუთარი სულიც ისე გარდაესახა, რომ ამ გარდასახვის დიდებულება შეუმჩნეველი დარჩენილიყო.

არ მიკვირს, მე ხომ მისი ის უხილავი, შთამაგონებელი არსება ვიყავ, ვინც მას, ხილული ხილვისას, მუდამ შეუმჩნევლად თან სდევდა. საკუთარ შესაძლებლობებში დარწმუნებული, ხან რა სახის ილუზიაში ვამოგზაურებდი, ხანაც რა სახის. მეტიც, გამოგიტყდებით და მას, როგორც მარიონეტს, ისე ვექცეოდი. მომწონდა კიდეც მისი ამგვარი ყოფის ხილვა და არცთუ ურიგოდ ვერთობოდი. განსაკუთრებით მისი ადამიანური სისუსტეებით ვტკბებოდი და ვცდილობდი, ყველანაირი ხერხით დაკნინებას, მაგრამ არა ჩემით, არამედ მისით. მასვე გაჩენოდა სურვილი, თავისივე ხელით მოეკლა უფლისგან ნაბოძები ადამიანური საწყისი და წინასწარი შედეგით გამიზნულ თამაშში ამყოლოდა. მართალია, ამ თამაშის დასასრული დაწყებისთანავე ვიცოდი, მაგრამ მომწონდა... მომწონდა თუ როგორ ვჯობნიდი, როგორ დგამდა ჩემთვის ნაცნობ ნაბიჯებს და როგორ მარცხდებოდა ისე, რომ თავი გამარჯვებულად ეგრძნო.

ეს შეგრძნება კი მთელი ამ თამაშის გვირგვინი უნდა ყოფილიყო. მისი სული იმ სრულყოფილ მატერიად უნდა ქცეულიყო, რომლის მიღმაც, მხოლოდ და მხოლოდ შიშველი სიცარიელე იარსებებდა. აი, სწორედ მაშინ დასრულდებოდა ეს თამაში და ჩემწილ სარგოს ღირსეულად დავეპატრონებოდი.

არ ვიცი რატომ, მაგრამ ყოველთვის მსურდა ისეთი ადამიანი მეპოვნა, ვინც ამ თამაშში შეეცდებოდა გზიდან გადაეხვია და ჩემი დამარცხება ეცადა, მაგრამ, როგორც წესი, ყველა მათგანი მორჩილად თამაშს ამჯობინებდა.

წინასწარ შერჩეულ ადამიანებთან უხილავი სამყაროს იმ კარიდან ვჩნდებოდი, რაც მათ წარმოსახვაშიც პირდაპირ წარმოუდგენლობას წარმოადგენდა, ჩემთვის კი უბრალო პორტალი იყო, პორტალი ჩემსა და ადამიანს შორის. ყოფილა შემთხვევები, თავი ვერ შემიკავებია და მათ წინაშე ხილულადაც გამოვჩენილვარ, მათი შიშნარევი, განცვიფრებული მზერითაც დავმტკბარვარ, მაგრამ ყოველთვის წამიგია. თამაშის დაწყების მცდელობისთანავე ღვთისა ურწმუნიათ და გამრიდებიან, ან უბრალოდ მოსიარულე გვამს დამსგავსებიან. მე კი მათი ეს მდგომარეობა სარგებელს არ მაძლევდა გარდა იმისა, რომ მათით წამიერად ვერთობოდი.

ძირითადად ისეთი ტიპის ადამიანებს ვარჩევდი, რომელნიც სასოწარკვეთილების კლდის პირს მიმდგარიყვნენ და ვერ გადაეწყვიტათ, გზა როგორ გაეგრძელებინათ. მე კი, მხოლოდ ის მევალებოდა, რომ მათთვის მებიძგა და იმედგაცრუების უფსკრულში შეუბრალებლად გადამეჩეხა. შემდგომ კი მხსნელად ვევლინებოდი, მათ ტკივილს ვამძაფრებდი და ამ სიმძაფრისთვის იოტისოდენ ოცნებასაც ვიმეტებდი. რადგან მათთან გამოჩენა ხილულად არ შემეძლო და მაინც, მათთან კონტაქტი უნდა დამემყარებინა, ასეთი რამ მოვიფიქრე, რასაც შემდგომში ,,ფსიქოზი" უწოდეს და, სხვათაშორის, მისი მკურნალობაც დაიწყეს იმ ადამიანებმა, რომელთაც არ უწყიან, რომ ეს ,,დაავადება" კი არა, არამედ არამიწიერ არსებებთან კომუნიკაციის ერთადერთი გზაა. გზა, რომელიც მათთვის რთულად აღქმადი დარჩება, ვიდრე მათთან თამაშით რომელიმე ჩემნაირი არსება არ დაინტერესდება.

დაავადებად შერაცხული ფსიქოზის წყალობით შემეძლო, ადამიანთათვის უხილავად რაც მსურდა, ის შთამეგონებინა ისე, რომ ჩემი არსებობა ვერც კი შეემჩნიათ. გამოგონილი ჰაბიტუსით შიშად ვევლინებოდი და მათ გონებას ამ გზით ვეპატრონებოდი. ჩემში საუცხოო შეგრძნებას იწვევდა მათი დამაჯერებლობა, ჩემ მიერ შეთავაზებული აზრისა თუ წარმოსახვის გათავისება და შემდგომ მათი განხორციელება. თქვენთვის გაუგებარი და შეუგრძნობელი შეგრძნება მეუფლებოდა. გამარჯვების, მიზნის მიღწევის და სიამაყის წარმოუდგენელ რეგისტრს ვგრძნობდი. ამ შეგრძნებებთაგან რაც ყველაზე მეტად მასულდგმულებდა, ეს თვითკმაყოფილების განცდა იყო, რომელიც ისეთი სიმძაფრით იპყრობდა უგულო სხეულს, რომ ჩემეული ბედნიერებით აღვსილს, ხარხარიც კი ამიტყდებოდა.

მიღწეული მიზნიდან არცთუ დიდი დრო იყო გასული, რომ კვლავ ახალი თამაშის წამოსაწყებად მოვემზადე და გეზი, რა თქმა უნდა, სასოწარკვეთილების კლდისკენ ავიღე. კლდესთან მისული განცვიფრებას ვერ ვმალავდი. ჯერ აქამდე მსგავსი რეალობის მოწმე არ გავმხდარვარ. არც მაშინ, როდესაც სამყაროში ომები მძვინვარებდა, იყო შიმშილი და თვითგადარჩენით შეპყრობილი ადამიანები საკუთარ პირმშოსაც მსხვერპლად სწირავდნენ, მაგრამ ასეთი რეალობა, რაც ახლა ვიხილე, არ ვიცი, არ მახსენდება. უშველებელი კლდის წვერზე იდგა ადამიანთა ჯგრო და სასოწარკვეთილებას მიცემული, თამაშის დაწყებასა და იმედგაცრუების უფსკრულში გადაშვებას მოუთმენლად ელოდა. მცირე ხნით ისიც კი გავიფიქრე, რომ რწმენამ დედამიწა დატოვა და აღქმული დასასრულის დასაწყისი დაწყებულიყო, მაგრამ ამაზე დროის დაკარგვის არც სურვილი და არც გუნება არ მქონდა, რადგან წინ თამაში მელოდა. თამაში – ადამიანთა სულის დასაპატრონებლად.

კლდის პირს შორით მონაქროლი ნიავივით შევეხიზნე და ადამიანთა თვალიერება დავიწყე. გუმანით ვხვდებოდი მათი სასოწარკვეთილების მიზეზს. როგორც ყოველთვის, ყველას საერთო მიზანი აერთიანებდა: რაც შეიძლება მალე დაესრულებინათ გაუსაძლისი ყოფიერება და თავი დაეღწიათ. რატომღაც არცერთი მათგანი მოსალოდნელ შედეგზე არ ფიქრობდა. მათ, უბრალოდ, ის სურდათ, რომ ყველაფერი დასრულებულიყო, ტკივილი გამქრალიყო. ყველას თავისი სასოწარკვეთის მიზეზი გააჩნდა. მათ შორის მრავლად იყვნენ ხელმოცარულები, რომელნიც საკუთარ ბედ-იღბალს წყევლიდნენ და ყველაფერს ღმერთს აბრალებდნენ, მაგრამ იყვნენ ისეთნი, რომელნიც ღალატით, დაუცხრომელი ტკივილით, გაწირული ადამიანისადმი გაუნელებელი დარდით, სხვისი სიცოცხლის მოსპობით და სიცოცხლის გასაგრძელებლად საჭირო მიზანდაკარგული მდგომარეობით სასოწარკვეთას მისცემოდნენ.

თუმცა, მსგავსი ტკივილის მქონე ადამიანებთან თამაშის წამოწყება მობეზრებული მქონდა, რაღაც ახალს დავეძებდი, შეუცნობელს, რათა ამ თამაშით გაცილებით მეტი სიამოვნება მიმეღო და აზარტის წყალობით ამ თამაშის მთელი სიამე ყოველ გადადგმულ ნაბიჯზე შემეგრძნო.

ამ მიზეზით, ოლაიამდე, სწორედ, ჩემმა გუმანმა მიმიყვანა. სასოწარკვეთილების კლდის პირას ახალგაზრდა, უმშვენიერესი ქალი იდგა. ქალი, უზადო სხეულით, რომელიც იმ დაწყევლილ ადგილს მისსავე მშვენიერებით გაცილებით დიდ წყევლას უვლენდა და მოწნულ წყვდიადში ოქროსფრად ელვარებდა. აქამდე მსგავსი მიზიდულობის განცდა არ მქონია, მივხვდი, რომ ის ჩემი თამაშისთვის განკუთვნილი, ღირსეული ობიექტი იყო და მისგან გაცილებით დიდ სიამოვნებას მივიღებდი.

ნიავივით შევეხიზნე მის თმას და თმის შრიალს შთამაგონებელი სიტყვა შევაპარე: ,,დასრულდა."

ოლაიას გონება ერთიანად დაიძაბა. არსაიდან მონაქროლმა ქარმა შორიდან მოტანილი სიტყვა შთააგონა და შემდგომი ნაბიჯის გადადგმისკენ უბიძგა, მაგრამ უმალვე შეჩერდა. ეს ის უჩვეულო ყოყმანი იყო, რამაც განმაცვიფრა. აქამდე, ამ შთაგონებით, ვინ იცის, რამდენი ადამიანისთვის ხელი მიკრია და უფსკრულში გადამიგდია, მაგრამ ამჯერად ქალის ყოყმანმა შემძრა. შემეშინდა კიდეც, საკუთარი იმედგაცრუების მსხვერპლი არ აღმოჩენილიყავი და ისე, როგორც არასოდეს, მთელი მონდომებით ყურში ჩავჩურჩულე:

– გადახტი, ოლაია. გადახტი...

და ვიხილე გრძნეულთა სულისკვეთებით გაჯერებული სიტყვის შეცნობილი ძალა, რომელმაც თეთრ სალამურში შემოსილი ოლაია აიძულა, ქარის ჩურჩული დაეჯერებინა და დამნებებოდა.

არა – ვარდნით, არა – სისწრაფით, არამედ, ნელა, ტაატით ნებდებოდა იმედგაცრუების უფსკერო უფსკრულს და აღთქმული თამაშიც იწყებოდა. ახლა, მხოლოდ ჩემს ოსტატობაზე იყო დამოკიდებული, თუ ჯილდოდ რას მივიღებდი.

უფსკრულში ჩაკარგულ ოლაიას გზადაგზა ნიავად ვეკვროდი და მასთან საუბარს ასე ვახერხებდი. მინდოდა, ის იოტისოდენი იმედი ჩამეთესა მის გულში, რომლის რწმუნების შემდგომაც სრულ სიცარიელეში აღმოჩნდებოდა და მე ღირსეულად გავიმარჯვებდი. ვცდილობდი თავდაუზოგავად და ქარს ნაყოლებ სიტყვებს, დროდადრო, მის ყურზე ჩამოშვებული თმის კიდეზე ვმარხავდი.

– ნუ გეშინია, ოლაია, ცოტაც და ყველაფერი დასრულდება... მე შენთან ვარ, ოლაია, მხოლოდ მე მენდე, ძვირფასო. მე, მე დაგიამებ ამ ტკივილს, ოლაია...

ის კი, გრძნეულებით ჩაგონებულ რწმუნებას აყოლილი, მორჩილად მინდობილი, ტაატ-ტაატით განაგრძობდა უფსკრულში ფრენას და გარდასულ დღეთა სიავეს უკან იტოვებდა. მეც, თვითკმაყოფილი, თვალს ვადევნებდი ამ ვარდნას და მჯეროდა, რომ გამარჯვებამდე მხოლოდ მისი სულის კვდომაღა მაკლდა. ვერ წარმომედგინა, თუ ყველაფერი ელვის სისწრაფით შეიცვლებოდა და ოლაია საკუთარ თავში უკანასკნელ ძალას მოიკრებდა, ძალას, რომელიც ვარდნისგან იხსნიდა და უპირობოდ განწირული, სულის კვდომისგან გადაარჩენდა. მის გულში მოულოდნელად აღმოცენებულმა რწმენამ თავისი გაიტანა. ოლაიას სიცოცხლისთვის აუცილებელი მიზანი შესძინა და ვარდნაც შეწყვიტა. გაოგნებული და სიბრაზით აღვსილი, ვცდილობდი, რომ მისთვის გადამეფიქრებინა, რწმენის მარცვლიდან აღმოცენებული ნორჩი ყლორტი გამეთელა და კვლავ სიცარიელისთვის გამეწირა. მაგრამ რას წარმოვიდგენდი, რომ ჩემი ყოველი მცდელობა ამაო იქნებოდა. რას ვიფიქრებდი, რომ ოლაიას რწმენის სიმტკიცე ასე, ერთიანად დამჯაბნიდა და ჩემივე შექმნილ თამაშში დამამარცხებდა.

მართალია, რწმენის ძალის შესახებ უამრავი რამ მქონდა ნანახი და მოსმენილი, მაგრამ ამგვარი სიძლიერის მომტანი თუ იქნებოდა, ჩემს გრძნეულ ფიქრთა ორომტრიალშიც ვერ წარმომედგინა. საჭირო იყო, ეს შეუცნობელი ძალა და ამ ძალის რეალური მიზეზი როგორმე შემეცნო. ქარად მივლენილი, ამას ნამდვილად ვერ შევძლებდი, ამიტომ, ოლაიასთვის უწყინარი რეალობა გამოვიგონე. მისი წარმოსახვით ვისარგებლე და მარადიულად ქცეული წამით თვით დრო შევაჩერე.

დროის სარტყელს მიღმა, იქ, სადაც შეუცნობელი მყოფადობა ილუზიურ თვითმყოფადობას ქმნიდა, ოლაია იმედის ხავსს ეჭიდებოდა. შენიღბული იერსახით და გამოგონილი ჰაბიტუსით, ამ იმედის სანახავად, მის წინაშე წარვდექი. ეს ჩემი პირველი გადაწყვეტილება იყო, რამაც უგულო სხეულში გულისძგერა მაგრძნობინა და ერთიანად გამაოგნა. ქალი, უზადო მშვენიერებით აღვსილი, მთელი ძალით ჩასჭიდებოდა ახლად გადაჭრილ ჭიპლარს და ნებსით მოკლული პირმშოს სულის საამებლად ლოცულობდა. მაშინვე მივხვდი მისი რწმენის სიძლიერეს და წითლად გარშემორტყმულ ბურში ქვითინი დავიწყე. ისე მძაფრად ვგრძნობდი მკერდში დანაცრული გულის მკვდრეთით აღდგომას, რომ მისი მძლავრი ფეთქვისას ისიც კი ვიფიქრე, გრძნეულად დაბადებული, თანდათან ვადამიანდებოდი და ადამიანური ტკივილის სიმძაფრეს ვეგუებოდი.

საკუთარ თამაშში დამარცხებულს, სასჯელად, ოლაიას სულის გადარჩენა წილად მხვდა. კვლავ ქარად ქმნილმა, ნიავის მკლავებზე დავიწვინე რწმენით აღვსილი ოლაია და იმედგაცრუების უფსკრულიდან ამოვათრიე. სასოწარკვეთილების კლდის პირს თვალი უკანასკნელად მოვავლე და ოლაიასთან ერთად, დედამიწაზე ყველაზე მადლმოსილ და ყველაზე დარდმოსილ ალაგს დავსახლდი.

მას მერე ამ სამყოფელის ერთგულ მცველად ვიქეცი, მაგრამ ჩემი გრძნეული სული მაინც ვერ დავთმე. უსხეულოდ, ქარად განსხეულებული, ყოველ სისხამ დილას დავივლი ხოლმე ამ სამყოფელში დადარდიანებულ სულთა ოთახებს და ჩვეულად, მაგრამ ახლა უკვე უწყინრად ვეჩურჩულები...

სხვას რომ მოეთხრო, შესაძლოა, არც მე დამეჯერებინა. პირველი, რასაც გულში გავივლებდი, არამიწიერი სამყაროსადმი მთხრობელის არაორდინალური დამოკიდებულება და, უფრო ზუსტად მისი, სიგიჟისადმი მიდრეკილება იქნებოდა. ან უბრალოდ, ვიფიქრებდი, რომ თხრობას მიწისგან უარყოფილი სხეული განაგრძობდა.

ახლა უკვე იცით ამ თხრობის სინამდვილე და მიწისგან უარყოფილი სხეულის მქონე მთხრობელის არსებობის შესახებ. ეს თქვენი ნებაა, რას დაიჯერებთ და რას არა. მე მხოლოდ ის შემიძლია გაუწყოთ, რომ ოლაია გარდაუვალ ვარდნას არა სურვილმა ან იმედმა, არამედ რწმენამ გადაარჩინა!

შეხვედრა მწერალთან

22 აგვისტოს, ხაშურში, ,,პიცის სახლში" მწერლისა და საზოგადო მოღვაწის, ქ-ნ მზია ხეთაგურის სალონური საღამო გაიმართა, რომელსაც პოეზიის მოყვარული, სხვადასხვა პროფესიის ადამიანები ესწრებოდნენ.

ხაშურის საზოგადოება კარგად იცნობს მზის ხეთაგურის ღვაწლს ქვეყნის წინაშე, მის თავდაუზოგავ მოღვაწეობას ლიტერატურისა და, ზოგადად, ხელოვნების სხვადასხვა დარგში. ხაშურელი მსმენელი დიდი ინტერესით ისმენდა მრავალმხრივ ნიჭიერი შემოქმედის ემოციურ, გულწრფელ და ისტორიული მნიშვნელობის მქონე მოვლენების თხრობასა და მის მაღალმხატვრულ პოეზიას.

საღამოს მასპინძელი გახლდათ ,,პიცის სახლის" გულისხმიერი დიასახლისი, ქ-ნ ნანა ერგემლიძე.

საღამოს დასასრულს ქ-ნ ნანას ხელშეწყობით არაერთი საინტერესო და საზოგადოებისთვის აუცილებელი ღონისძიება დაიგეგმა.

ხაშური! ამერ-იმერი!

ხაშური! – ამერი-იმერით შეერთებული სისხლი!
ხაშური! – მთა-ბარ-ხნიერი, მზით გაფანტული ნისლი!
საქართველოზე მლოცველი დიმიტრი ყიფიანი!
ქვიშხეთი – მისი მშობელი, ,,ჩაკრულოს" ტკბილი ბანით!
ხაშური! – მადლი ცხრამუხის – ლაცაბიძეთა კერის,
ნიადაგ ნედლი და უხვი, გულს დაცხობილი კვერით!
ხაშური! – ეკა ბაქრაძე – პატარა გოგო ბრძენი,
დასკუპებული ბაქანზე ლექსებით სავსე ძღვენით!
აქვე მანანა დანგაძის სტრიქონი, როგორც ფიცი
და მურად მთვარელიძის ხმა ქართლურ-მგოსნური სიბრძნით!
ხაშური – ტკბილად მკვნესარი ,,თბილისის მზით" და მთვარით,
ჰანგი ლილიკო ნემსაძის, ბულბულთან შესადარი!
გელაშვილების ლექსები დარად ნათელი სხივის,
მართალი სიტყვის მცველები – ჩვენი კლარა და გივი!
ზეინაბ ხმიადაშვილი! – მკურნალი დალოცვილი,
საკუთარ ტკივილს შენიღბავს, სხვას გაუნელებს ტკივილს!
ხატავს ჩიტაძე ხათუნა, ქსოვს სიტყვას საქსოვ ნემსით,
მზის გულზე ააფრიალა ნაოცნებარი ლექსი.
უყვარს ჟუჟუნა ქვრივიშვილს უნაზეს ჰანგით თრობა,
მუდამ გულითად ლექსებში სტრიქონთა პაექრობა...
თუ ხაშურელი არა ხარ, უნდა ნატრობდე, იყო!
თუ ხარ და სხვა გზით დადიხარ, ვეღარ გაცდები რიკოთს!
ხაშური! ქართლის მინდვრების ცადატყორცნილი ფრთები,
ფერადი ინდი-მინდებით გამოძახილი მთების!
კრთის ნაზი კილასონია ქარელ-ხაშურის ხიდით,
ნიჭი მთლად საქართველოსი – პოეტი მართლა დიდი!
ხაშურის გზაჯვარედინთან ამერ-იმერი გიცდის,
სწორი გზა, მარად ძველიდან, მხოლოდ ხაშურმა იცის!
ხაშური – მთა-ბარ-ხნიერი მზით გაფანტული ნისლი!
ხაშური – იმერ-ამერით შეერთებული სისხლი!

მზია ხეთაგური

პოეზია

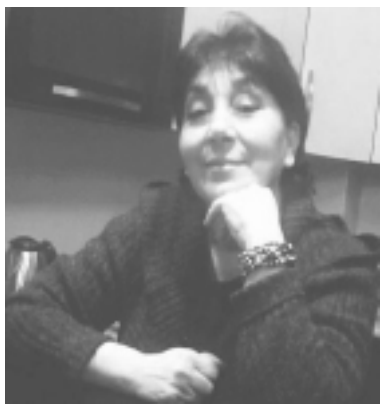

მაია
მაჭარაშვილი

მიხმობს ,,ჩოჩქოლიკარი"

ახლა ისე მწყურია
იფქლისფერი მინდვრები,
დროის მელანქოლია
დარბის ნასიმინდრებში.
ახლა წლებს ჩაუვლია –
ნაბრუნს მრავალკუთხედში,
ყრმობა დადუმებულა
პარტახ ეზოს კუთხეში!
ახლა მწველი მზე არის,
თავს ვაფარებ თუთის ჩრდილს,
ხმა არ ისმის არც ქარის,
ალბათ ნიავს რაღაც სჭირს.
დუმილის საათია,
დედამიწა მწყურვალებს...
დრო – აგვისტოს ათია...
სული სისხლში მწუხარებს!
ახლა ისე მწყურია
კალო თავთუხისფერი,
დროის მელანქოლია
წარსულ ჰანგებზე მღერის.
ახლა ხილვა მწყურია
ალმურიან მინდორის,
სამეფო გალავნების
და ეპოქის დიდგორის!
ახლა ხილვა მწყურია
ფერფლში გახვეულ ნავლის,
მიხმობს ,,ჩოჩქოლიკარი"
და უძველესი წაღვლი!

* * *

ობობას ქსელს ჰგავს
ცხოვრება ფლიდი...
მწერები ჰგვანან
ა დ ა მ ი ა ნ ე ბ ს ...
ცხოვრება მიდის,
ბრუნავს, ტრიალებს...
ჩვენ ოცნებებთან
ვრჩებით ტიალნი.
ცხოვრება მიდის,
ვით ღამის ბინდი,
ჩვენ აღარ ვგავართ
ა დ ა მ ი ა ნ ე ბ ს !..

ადგილის დედა

მომენატრა ხევი, ტინი,
თუმცა, რა მეტინება?
ოდას ბზარი გასჩენია
ისე, აგეტირება...
წყაროს წყალზე ჩავირბენდი
დედის კოხტა ხელადით,
ბედნიერი ვიქნებოდი
ჩემი ბედისწერათი.
ფეხშიშველა მოვირბენდი
მინდვრებს, გვირილიანებს,
ყველას მოვინახულებდი –
ჩემიან-სხვისიანებს.
მერე ვიმოგზაურებდი
გალავნების ,,ასტრალში",
ურიცხვ ვარსკვლავს დავითვლიდი
უთვლელ წუთსა და წამში!
მერე ისევ დადგებოდა
ცეტი ნიაღვარები,
ისევ ვიტოპიალებდი,
წვიმას შევიყვარებდი.
სახლში ღამით მივიდოდი,
ბავშვური გახელებით,
დედა მომეფერებოდა
ნაჯაფარი ხელებით...
ზღაპარივით ინთებიან
ხსოვნის ნაპერწკალები,
როგორ სწრაფად ინავლება
ბავშვობის ,,ასტრალები!"
მომენატრა ხევი, ტინი...
თუმცა, რა მეტინება?
ოდას ბზარი გასჩენია
ისე, აგეტირება!

ფერისცვალება

ცოდვილ ბუნების
ვიცვალოთ ფერი
კვლავ ცოდვილებმა...
სიმაღლეს მივწვდეთ,
სული განგვიღმრთოს
ქრისტეს ნათელმა,
ვებრძოლოთ ვნებებს
ფერ-გონ--ხორციან
სამშობლოსათვის,
ფერისცვალება ვიზეიმოთ
ყველა ქართველმა!

ფიქრები

,,ნუ მიენდობი! საწუთრო
მტყუვანი არს და უპირო! "
დ. გურამიშვილი

ვფიქრობდი, გავუძლებდი ცხოვრების ორომტრიალს,
ქარიშხალს, გამოწვეულს უნაზეს ნიავისგან...
ჩუმად ვუსმენდი დრო-ჟამის ესე სრბოლას,
მავანთგან, უმიზნოდ გამოწვეულ ქვათა სროლას.
ცა და მიწის ირგვლივ მზე და მთვარის მუდმივ ბრუნვას,
მამრ-მდედრთა კაეშანს, ყოფიერ მწუხრს და ურვას,
ზეცამდე აზიდულ მთათა ნისლში ბურვას,
ავდრიან ღრუბელთ ამბოხს, ელვა-ქუხილ მდურვას.
განთიადს, ალიონს, რიჟრაჟს თუ ჟიჟრიბანდას...
უღვთობით გაჯერებულ ღვთისშვილთა სოდომ-ბანდას,
სიცოცხლე მარადი რომ იყო, სულ მწამდა,
ვხვდებოდი, თანდათან, „რაღაც“ რომ სულს ნთქავდა...
ყოფილა საწუთრო უფრო, ვით წამიერი...
დაპყრობილ ჰორიზონტით, იმიერ-ამიერის...
ჩვენ, შვილნი უძღებნი, ასულნი ძე-ღვთისა
გავმხდარვართ შესადარნი მტაცებელ ვეფხვისა!
ჰოი, საწუთრო ხარ ესე, თუ საუკუნო?..
ხარ საესავი ამიერ-იმიერის? –
დაე, კაცთა მოდგმამ ადიდოს სიმღერით
უფალი – ,,ალილო"-,,მრავალჟამიერით!"
ეს წუთისოფელი მქროლავი ქარია,
ვადიდოთ უფალი ხმით „ავე-მარია!"
რომ ესე ცხოვრება ემსგავსოს „ოქროს ერას“,
არ ჰგავდეს ღვთისშვილი შეწყვეტილ სიმღერას!

მზეს ნუ შემიკრთობთ

ცას არ შეეხოთ, უღმერთონო, –
თავსაბურავია ჩემი.
მზეს ნუ შემიკრთობთ, უსაბელნო, –
სულის სალბია ჩემი...
მიწას ნუ ძიძგნით, უგუნურნო, –
ქალამანია ჩემი...
ჰაერს ნუ მიშხამავთ, უმწეონო,
ანათეთ გონება ბნელი...
მთას და ტყეს ნუ ხანძრავთ,
ბედუკუღმართნო! –
სამოსელია ჩემი...
მდინარეებს და ზღვებს ნუ მიწამლავთ, –
აიაზმაა ჩემი...
ხელები შორს სამყაროსაგან! –
სამყარო ღმერთია ჩემი!!!